

† ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Милорад Лончар, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Петар Дамњановић, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

 [SVTROJICAMELBOURNE](http://SVTROJICAMELBOURNE.com) [СВТРОЈИЦАБРАНЗВИК](https://www.youtube.com/channel/UC...) [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 18. ОКТОБАР 2020. ☞ Број 59 ☜ Година II

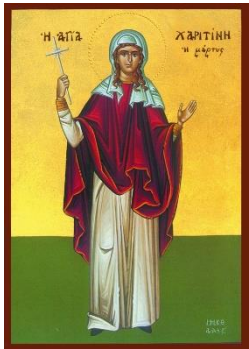
СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ЗА НАРЕДНУ НЕДЕЉУ

НЕДЕЉА, 18/5 ОКТОБАР 2020. СВЕТА ХАРИТИНА И СВЕТИ ДИОНИСИЈЕ ЈУТРЕЊЕ у 9ч; ЛИТУРГИЈА у 10ч	НЕДЕЉА ДЕВЕТНАЕСТА ПО ДУХОВИМА - Глас 2. Јутрење: Јев. васкрсно 8. Јн. 20, 11-18 Литургија: 2Кор. 11, 31-12,9; Јев. Лк. 6,31-36
ЧЕТВРТАК, 22. ОКТОБАР	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ у 18ч
СУБОТА, 24. ОКТОБАР	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ у 18ч
НЕДЕЉА, 25. ОКТОБАР СВ. МУЧ. ТАРАХ, ПРОВ И АНДРОНИК	ЈУТРЕЊЕ у 9ч, ЛИТУРГИЈА у 10ч
ДРЖАВНИМ ПРОПИСОМ БОГОСЛУЖЕЊА СУ ЗАТВОРЕНА ЗА НАРОД И ПРЕНОСЕ СЕ УЖИВО НА ЈУТЈУБУ	

СВЕТА МУЧЕНИЦА ХАРИТИНА

Као сироче у детињству би посвојена од некога угледна човека и хришћанина Клаудија, који је васпита као своју рођену кћер. Харитина беше кротка, смерна, послушна и ђуљива. Учаше се закону Божјем дан и ноћ, и

завешта се проживети век у девству као права невеста Христова. Но како Харитина и друге обраћаше вери Христовој, чу за њу намесник цара Диоклецијана, неки Дометијан, и посла војнике, те је узеше од њенога поочима и изведоше пред суд. Упита је судија: „Истина ли је, девојко, да си хришћанка, и да и друге обмањујеш приводећи их тој нечестивој вери?“ Одговори Харитина храбро: „Истина је, да сам хришћанка, а лаж је, да друге обмањујем, него заблуделе извођим на пут истине

приводећи их Христу мојему“. Зли судија нареди, те јој косу ошишаше и жар на главу посуше. Но Божјом силом девица би сачувана. Бацише је у море, но Бог је избави из мора. Везаше је за точак и почеше окретати, али ангел Божји устави точак и Харитина оста неповређена. Тада пакосни судија посла неке развратне младиће, да је оскврне. Страхујући од бешчешћа св. Харитина помоли се Богу, да јој прими душу пре него би они развратници оскврнили њено тело девојачко. И док се клечећи мољаше Богу, изиђе душа из ње и пресели се у бесмртно царство Христово.

СВ. МУЧ. ДИОНИСИЈЕ АЛЕКСАНДРИЈСКИ

Рођен у Александрији од знаменитих незнабожачких родитеља и васпитан на грчкој философији, по том и код Оригена. Као младић прочита посланице апостола Павла, поверова у Христа и крсти се од Димитрија тадашњег епископа у Александрији. 247. год. постане епископ у истом том граду и послужи Богу и народу Божјем као прави пастир, и то под врло

мучним околностима. Споља црква беше гоњена од незнабожаца, а унутра раздирана од јеретика. При том још удари чума, која сатираше људе кроз неколико година. Три године проживе ван Александрије, склоњен верним, да не би пре времена погинуо. За те три године он је писао многе посланице и друге саставе пастви својој, поучавајући је и храбрећи у држању Православља. Међу његовим списима налазе се и неколики канони, које је црква прихватила. Исто тако и његово писмо против Новацијана сматра се канонским писмом. Управљао црквом 17 година и упокојио се 265. год. (Пролог)

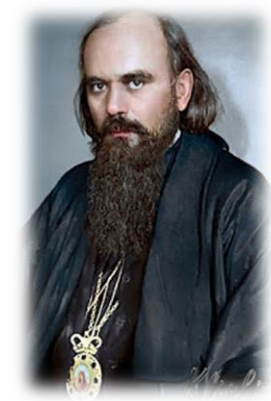
ЧЕСТИТКА ФОЛКЛОРНЕ ГРУПЕ

У прошлом броју нашега Гласника објавили смо честитке одбора и пододбора наше парохије, а овога пута преносимо честитке пензионерима, поводом њихове славе, од стране кореографа и свих чланова фолклорне групе „МОРАВА“. Њихова честитка је стигла на време у уредништво Гласника, али је грешком учињен

превид да се и она укључи у прошлом броју. (Уредништво)

МИСЛИ ЗА 18. ОКТОБАР

РЕКОХ: ЧУВАЋУ СЕ НА ПУТОВИМА СВОЈИМ ДА НЕ ЗГРИЈЕШИМ ЈЕЗИКОМ СВОЈИМ (Пс. 38, 2)

Грех језика је најчешћи и најбржи грех. Ко у ријечи не појрешује, онај је савршен, вели апостол Јаков (Јак. 3, 2). Када покајник пође

путовима Божјим, т.ј. када почне живети по заповестима Божјим, нека се труди прво да језиком не сагреша. Такво је правило био поставио себи и покајани Давид. Нарочито се решио био, да ћути пред противницима својим: *зауздаћу уста своја када грешник сјане прега ме.* Ево прекрасног правила за оне које се од греха лече. Када га оптужују, он не одговара; када га клеветају, он ћути. Уистину, шта помаже и говорити разјареном неправеднику, који Бога нема пред собом? Ако му о злу говориш, још више ћеш га раздражити, ако ли о добру, учинићеш га ругачем светиње. Пред Пилатом Христос је ћутао. *Зар мени не одговараши?* рече му Пилат. Шта да ти одговори, кад немаш уши да чујеш ни разум да разумеш? Гле, ћутање праведника пред неправедником још може најбоље да утиче на праведника. Остављен да сам тумачи ћутање праведника неправедник га може протумачити на корист душе своје, док ће сваки одговор, бео или црн, тумачити на зло и на осуду другог а на оправдање себе. Благо оном ко се научи језиком владати.

О Господе Исусе Христе, Боже наш, Ти који си нам показао примером, како и кад треба говорити,

показао си нам примером како и кад треба ћутати. Помози нам Духом Твојим Светим, да не згрешимо језиком. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Св. Николај Велимировић

THE OLD AND NEW CALENDARS

„WE ARE ALL UNITED LITURGICALLY, REGARDLESS OF THE CALENDAR“

I am grateful that our monastery is part of a jurisdiction that has remained true to the Tra-

ditional Calendar (also known as the Church Calendar, or the Old Calendar). The move to the Papal Calendar was, to my mind, divisive, and it is my prayer that the whole of the Orthodox Church will one day return to the unity that was ours when we all shared the same calendar.

That said, I do not consider myself an “Old Calendarist”, nor do I see this as a matter of doctrinal purity. God does not need a calendar to perform miracles, and I know many saintly priests and bishops who serves on the New Calendar, and I pity those who would choose to go into schism over the calendar issue, for the Church Fathers clearly taught that schism is a greater sin than heresy.

Since the Great Feasts of the Church are occasions when we enter mystically into the event celebrated, the thirteen day difference between the Julian Calendar and the Gregorian Calendar makes no difference. Within the Kingdom of God there is no time or space. We are all united liturgically, regardless of the

calendar, and are One Body in Christ. Elder Cleopa from Romania said, “the calendar is not a dogma!”

With love in Christ,
Abbot Tryphon

ПРОСЛАВА СЛАВЕ ПЕНЗИОНЕРА ПРИ НАШЕМ ХРАМУ

Ово је, верујемо, први пут у историји наше парохије, у искуству парохијског живота, да се ствари одвијају сакривено од парохијана. Наредбом односно одлуком Владе Викторије цркве су и даље затворене за богослужења. Сходно томе, ни наши пензионери, слично КСС, нису могли да прославе своју славу, Покров Пресвете Богородице, у среду, 14. октобра. Имајући у виду да наше пензионери нису могли да се организују, из горе наведених разлога, ми смо служили Свету литургију тога дана, пресекли славски колач, благословили жито, колач и вино и помолили се Пресветој Богородици, са молитвом да штити наше уважене пензионере од сваког вируса и сваке болести, како би са свима нама још дуго прослављали Мајку Божију, али и све друге празнике Господње и светитељске. Наше молитве у храму, али и ван храма, увек су усмерено ка нашим парохијанима и њиховом сваком добру.

Прошница Вукосава Дамњановић преломила је славски колач у име свих пензионера

ХВАЛА СОПСТВЕНИМ НЕМОЋИМА

Свако од нас људи има једну ману, које или није свестан или не жели да буде свестан. То је хвалисање о сопственим успесима. Уоквиравање оног што чинимо у најлепше оквире, који све бљеште од светлости а најчешће не одговарају суштини нашега учинка. Има код нас нешто што нас тера на улепшавање, дотеривање, паковање у лепе пакете. И најлошији поклон лепше изгледа, у нашим очима, када је лепо запаковано. Оно што заборављамо, приликом осврта на сопствене успехе, јесте чињеница да ђаво уме тако лепо да нам то све запакује и прода. Када он то уради све изгледа природно, нормално и прихватљиво. Он то тако сликовито и лепо објасни да је просто тешко одбити. Као да каже: човече, зар не видиш како си то добро урадио. Ко може то тако да уради сем тебе. Ти си тај кога је Бог изабрао да предводиш овај народ. Не треба се стидети тога. Свака похвала је мала да објасни колико си добар. Ово и још много тога, ђаво нам дошаптава сваки дан и сваку ноћ.

Апостол Павле, пишући Другу посланицу Коринћанима, запажа у вези са хвалисањем, у завршној мисли на ову тему, следеће: *„Јер се сила моја у немоћи показује савршена. Зато ћу се најрадије хвалићи својим немоћима, да се усели у мене сила Христова“* (2Кор. 12, 9). Шта значи то да се „сила моја у немоћи показује савршена“? Уопштено говорећи, када је у питању духовна димензија нашега живљења и делања, морамо да признамо да нисмо у стању чинити никакав напредак без Бога. Физички можемо да ваљамо кладе, да преносимо товари са једног места на друго, неко више неко мање; неко теже а неко лакше, али на духовном плану ништа не бива без Бога, Који је „Алфа и Омега“, „Пут, Истина и Живот“, „Васкрсење“...

Ако је већ тако, а другачије не може бити, онда није чудо што Апостол тврди да се у „немоћи сила моја показује савршена“. Он, другим речима, признаје своју немоћ без Бога, а када нема никакве дилеме да без Бога ништа не може да учини, с једне стране је немоћан, али та његова немоћ је савршена, јер се у њој показује сила Божија. Бог не треба јаке, силне, интелигентне, паметне, образоване или необразоване, лепе или ружне, моћне или немоћне, већ Бог треба људе који ће Му омогућити, својом скромношћу и једноставношћу, да дела кроз њих. То значи да се ми унижавањем пред људима подижемо у Божијим очима. Што смо понизнији, на око слабији, пред људима, то смо већи у Божијим очима. Ово бисмо могли и овако објаснити: Бог очекује од нас искрен однос са Њим. Нема потребе да се хвалимо пред људима да можемо учинити ово или оно у намери да се узвисимо у њиховим очима, кад Бог тачно зна наш учинак у ономе што чинимо. Ми то сви, рекло би се, када је теорија у питању, знамо, али нам није лако да се придржавамо овога и да деламо у складу са овом теоријом. И ово овај дивни Апостол Христов објашњава на једном другом месту, када каже: *„Ја знам шта треба да чиним, али не чиним оно што треба да чиним већ оно што не треба.“*

Апостол Павле, у истом тексту, истиче да би он и могао да се хвали и да то не би било преувеличавање, јер је он неко коме је много тога откривено. Неко кога је Бог на посебан начин изабрао и удостојио виђења божанске светлости и раја.

ЈЕР КАД БИХ СЕ И ХТИО ХВАЛИТИ, НЕ БИХ БИО БЕЗУМАН, ЈЕР БИХ ИСТИНУ КАЗАО: АЛИ СЕ УЗДРЖАВАМ ДА НЕ БИ КО ПОМИСЛИО ЗА МЕНЕ ВИШЕ ОД ОНОГА ШТО ВИДИ У МЕНИ, ИЛИ ЧУЈЕ ОД МЕНЕ (2Кор. 12,6).

Значи, има времена када бисмо могли и да се похвалимо, због неког доброг дела и то не би било неистина, па чак не и хвала хвале раде, већ истина, али, као што Апостол каже, може да се деси да неко то не види тако, те да кроз своју хвалу изазовемо негативна осећања код других.

Имајући горе наведено у виду, шта нам је чинити? Како доћи до тога да ускладимо своје живљење са Јеванђељем? Ово је тежак посао, који захтева сталну бригу о ономе што је важно за наш будући живот – Вечни живот. Данашње јеванђеље објављује један значајан приступ нашем духовном напредовању. Оно говори о нашем односу са људима, пријатељима и непријатељима, на коме путу милостиња игра најзначајнију улогу. Христове речи: *„И како хоћете да вама људи чине, чините тако и ви њима“* (Лк. 6, 31), јасно говоре о томе какав наш однос са људима треба да буде. Овде, очито, нема разлике између људи. Не говори се о пријатељима, познаницима или непријатељима, већ искључиво о људима – свим људима. Порука је једноставна и не захтева тумачење.

Ако Бог не прави разлику међу људима, како бисмо и чиме сами оправдали инсистирање на овој разлици. Значи, наше прихватање божанске поруке о томе да нема разлике међу људима усмериће нас на прави пут, када је однос са људима у питању. С друге стране, милостиња, која представља значајан део темеља Христове проповеди и јеванђелске поруке, има ту магичну моћ да нас одржи на томе путу. О тој милостињи Господ каже следеће: *„Будиште, дакле, милостиви као и Отац ваш што је милостив“* (Лк. 6, 36). Амин.

Проша Милорад Лончар

ДОБРОТВОРИ У ВРЕМЕ ПАНДЕМИЈЕ

Ктиторство, задужбинарство и добротворство одлике су нашега народа. Увек је било оних Срба који су бринули о својој Цркви као о своме дому. Ми, поучени искуством у српској емиграцији, знамо то. Већ деценијама честити Срби, припадници наше Свете Цркве, у свим земљама ван отаџбинских простора, куповали су имања, градили храмове и пропратне зграде у циљу одржавање црквеног живота и духовног живљења. Ми, који смо имали благослов и част, да учествујемо у изградњи цркава, сведоци смо отворености нашега народа према горе наведеним категоријама. И, у сваком периоду у прошлости, појављивали су се људи, сасвим неочекивано, и жртвовали за своју Цркву. Онда када смо најмање очекивали, средства су долазила, било да се радило о изградњи нових храмова или одржавању постојећих.

У време ове невоље, која се надвила над све људе, широм земаљског шара, угрожена су најосновнија људска права, верска права која су увек била неприкосновена, нарочито у западним земљама, и озбиљно је доведено у питање одржавање црквених имања, јер без богослужења, која су основ извора прихода у нашим парохијама, тешко је одговорити обавезама. Недавно се десило нешто што смо сматрали да треба поделити са осталим парохијанима. На наш

рачун, који се налази на парохијском сајту, почели су да пристижу значајни прилози од фирме: TOORAK PAINTING. Прва уплата је била у износу од две хиљаде двеста долара, друга хиљаду осамсто педесет долара, трећа осамсто осамдесет долара и четврта хиљаду

Немања, Михаела и Маџиас Јовић

петсто четрдесет долара. Укупан прилог у последњих два месеца износи 6,470 долара.

Ми смо, свакако, били обрадовани прилозима који су стизали на рачун, али нико није знао ко је приложник. Нисмо знали, другим речима, ко стоји иза фирме „TOORAK PAINTING“. После извесног времена утврдили смо да је власник ове фирме млада породица, парохијани наше парохије, породица Немање Јовића. Када смо пронашли телефон, прота Петар и ја смо позвали Немању да нас

посети. Тако, прошле недеље, он је дошао где смо, у име Црквеног одбора и свих парохијана, уз скромно послушење, благодарили Немањи и његовој младој породици, супрузи Михаели и сину Маџиасу на њиховој љубави према нашем храму и овим издашним прилозима. Сазнали смо од Немање да је непосредан повод за овај добротворни корак била њихова истинска брига за цркву у ово време, када нема редовних прихода. Иначе, Немања је син наших парохијана, Бате и Смиље Јовић. Имали смо у ово време још приложника, али смо сматрали да је овај заиста значајан прилог захтевао да се и овим путем најискреније захвалимо Немањи и његовој породици. Нека Господ, Који „испитује срца“ и записује све у небеску књигу, награди породицу Јовић, Немањине и Михаелине родитеље и остатак породица, сваким добром, добрим и небеским благословом!

Проша Милораг
Лончар

МОЛИТВА ЗА МАГДАЛЕНУ

НАШУ НОВОРОЂЕНУ МАГДАЛЕНУ, КОЈА ЈЕ ИМАЛА ОЗБИЉНИХ ЗДРАВСТВЕНИХ ПРОБЛЕМА, А ЗА КОЈУ СМО СЕ СВИ МОЛИЛИ БОГУ, БОГ ЈЕ ПОЗВАО У ЦАРСТВО НЕБЕСКО. МОЛИМО ВАС СВЕ ДА НАСТАВИТЕ ДА ЈЕ ПОМИЊЕТЕ У ВАШИМ ПРИВАТНИМ МОЛИТВАМА, АЛИ САДА У МОЛИТВАМА ЗА УПОКОЈЕНЕ. НЕКА ЈОЈ ЈЕ ВЕЧНИ ПОМЕН МЕЂУ НАМА!